

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Б., 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Габриела Тричкова

при участието на секретаря Катрин Ат. Везенкова
като разглежда докладваното от Габриела Тричкова Гражданско дело № 20211210102968 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, с ЕИК: 811047831, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А. Ч.” № 3, представлявано от инж. М. И. П. - управител против А. И. Г., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „С-ц.” № 26, вх. Б, ет.1, ап.1, с която е предявен иск с правно основание чл. 422 от ГПК.

С исковата молба се иска от съда ДА ПРИЗНАЕ ЗА УСТАНОВЕНО, по отношение на ответника, че има задължение към ищеца „Водоснабдяване и канализация” ЕООД - Б., ЕИК 811047831, в общ размер на 126,91 лв. /сто двадесет и шест лева и деветдесет и една стотинка/, от които 118,86 лв. /сто и осемнадесет лева и осемдесет и шест стотинки/ - главница представляваща стойността на доставена, но неизплатена ВиК услуга за периода от 20.12.2020 г. до 25.05.2020 г. и 8,05 лв. /осем лева и пет стотинки/ - лихва за забава, дължима за периода от 08.03.2020 г. до 24.02.2021 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

Претендира се присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Твърди се в исковата молба, че въз основа на Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, подадено от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД - Б. против длъжника А. И. Г., ЕГН *****, Районен съд - гр. Б. е образувал ч.гр.д. № 1522/2021г., по което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение.

Сочи се, че на основание чл. 422 от ГПК и в указания от Районен съд - гр. Б. едномесечен срок от получаване на съобщение с настоящата искова молба ищецът предявява обективно съединени установителни искове срещу ответника А. И. Г., ЕГН *****.

Твърди се, че съгласно пар. 1, ал. 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, „Потребители” на ВиК услуги са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят „В и К” услуги, юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост и др. Посочено е, че в чл. 8, ал. 1 от НАРЕДБА № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи *получаването на услугите „Ви К” се*

осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от съответен регулаторен орган. Заявено е, че Общите условия се изготвят от „В и К“ ЕООД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ към МС на основание чл. 6, ал. 1, т. 5 от ЗРВКУ. Сочи се, че същите влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен и местен ежедневник и имат сила на договор между доставчика на „ВиК“ услуги и потребителите, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. Твърди се, че до настоящия момент в сила са били Общите условия за предоставяне на „В и К“ услуги на потребителите, одобрени с Решение № ОУ-09/11.08.2014г.

Излага се, че А. И. Г., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „С.-ц.“ № 26, вх. Б, ет.1, ап.1, с ИАН 1082684 е един от потребителите на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, гр. Б., и съгласно чл. 33, ал. 2 от „Общите условия за предоставяне на „ВиК“ услуги на потребителите“, потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях „В и К“ услуги, в 30-дневен срок след датата на фактуриране. Сочи се, че предоставените и ползваните „В и К“ услуги от потребителя Г. са за имот находящ се на адрес Б., ж.к. „С.-ц.“ № 26, вх. Б, ет.1, ап.1, като в първото по делото съдебно заседание ищецът е конкретизирал, че имота е в Б. на ул. "Т".

Твърди се, че доставчикът на „ВиК“ услугите, „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, гр. Б. е издал 4 броя фактури по индивидуален абонаментен номер /ИАН/ 1082684 на потребителя А. И. Г., в които се вписват показанията на водомера в обект, находящ се на адрес: гр. Б., ул.Т., на този потребител с отчетени показания и таксувани с посочени единични цени за „В и К“ услугата - вода и върху общата дължима сума се начислява данък върху добавената стойност в размер на 20 на сто върху данъчната основа.

Излага се, че така изчислена сумата по всяка фактура се дължи в 30-дневен срок от датата на издаването ѝ по арг. на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за предоставяне на „ВиК“ услуги на потребителите, като след този срок се начислява лихва за закъснение от първия ден след изтичането на 30-дневния срок за плащане на дължимото.

Сочи се, че както в нормативната уредба, така и с разп. на чл. 44 от Общите условия е предвидено, че при неизпълнение в срок на задължението за заплащане на ползваните „В и К“ услуги, потребителят дължи на оператора обезщетение в размер на законната лихва по арг. на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, считано от първия ден след настъпване на падежа до деня на постъпването на дължимата сума по сметка на доставчика „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД - гр. Б.. Сочи се, че за този период ответникът не е заплащал дължимите по издадената фактура суми на определения с Общите условия падеж, който е 30-дневен след датата на фактуриране, заради което е изпаднал в забава.

Излага се, че за периода от 20.12.2019 г. до 25.05.2020 г. на А. И. Г., с абонамент № 1082684, с адрес: гр. Б., ж.к. „С.-ц.“ № 26, вх. Б, ет.1, ап.1, са издадени 4 (четири) броя фактури, както следва:

1. Фактура № 1008374160/03.02.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубични 32.00 за времето от 20.12.2019 г. до 23.01.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 74,17 /седемдесет и четири лева и седемнадесет стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 357 дни в размер на 5,09 /пет лева и девет стотинки/ лева;
2. Фактура № 1008404221/02.03.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубични 2.00 за времето от 23.01.2020 г. до 24.02.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 4,70 /четири лева и седемдесет стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 329 дни в размер на 0,31/тридесет и една стотинки/ лева;
3. Фактура № 1008498052/04.05.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубични 10.00 за времето от 21.03.2020 г. до 22.04.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 23,53 /двадесет и три лева и петдесет и три стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 266 дни в размер на 1,56 /един лев и петдесет и шест стотинки/ лева;
4. Фактура № 100856476/01.06.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубични 7.00 за времето от 22.04.2020 г. до 25.05.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 16,46 /шестнадесет лева и четиридесет и шест стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена

лихва за 238 дни в размер на 1,09 /един лев и девет стотинки/ лева.

Твърди се, че на длъжника е изпратена от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД - гр. Б. Покана за доброволно плащане, като въпреки изпратената покана, длъжникът не е заплатил задължението си.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства.

Изпълнена е процедурата по чл.131 от ГПК, като изпратеното съобщение до ответната страна е връчено на назначения на ответника особен представител - адвокат Д. П. на 06.12.2022г.

Видно от материалите по делото в указания на ответника едномесечен срок от получаване на съобщението ответникът чрез назначения му особен представител е депозирал писмен отговор по подадената искова молба.

С отговора на исковата молба са оспорени изцяло така предявените искове, като е направено искане да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Изложено е възражение за нередовност на исковата молба.

В отговора се оспорва реалното доставяне/потребление на соченото (във всяка от представените с исковата молба фактури) от ищцовото дружество количество питейна вода, както и сочените услуги „канал" и „пречистване".

Сочи се, че липсват доказателства (отчети/ карнети) за извършван реален отчет на водомера, съгласно чл. 23, ал. 4 от Общите условия на "Водоснабдяване и канализация" ЕООД- Б., според който "отчитането на водомерите се извършва в присъствието на потребителя или на негов представител, който с подписа си удостоверява съответствието на показанията с данните в отчета. При неосигуряване на представител, отчетът се подписва от свидетел, който може да бъде и длъжностно лице на В и К оператора, като се посочват трите имена и адреса на свидетеля. Този ред не се прилага в случаите на дистанционно отчитане и при ползване на електронен карнет", поради което се счита, че е налице липса на реално доставяне/ потребление на посочените във фактурите като "отчетени" общо 51.00 кубизи.

Посочва се, че в кориците на делото липсват каквито и да било доказателства, че ответникът е собственик/ ползвател/ носител на ограничено право на ползване на посочения в исковата молба имот, находящ се в гр. Б., ж.к. „С.-ц." № 26, вх. „Б", ет. 1, ап. 1, каквото качество изисква Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи.

Заявява се, че от представената с отговора справка чрез отдалечен достъп, извършена чрез ЕПЗЕУ по партидата на ответника в СВ-Б. става ясно, че същият не притежава недвижим имот с такъв административен адрес, нито е титуляр на вещно право на ползване на посочения по- горе имот.

На следващо място, се сочи, че уважаването на исковата претенция по чл. 422 от ГПК е предпоставено от кумулативното наличие на следните условия: 1/ наличие на валидно облигационно правоотношение, възникнало въз основа на договор за доставка на ВиК услуги, сключен между ищцовото дружество от една страна като доставчик на услугите и ответника, от друга, като потребител; 2/ реално доставяне на ВиК услуги за процесния имот; 3/ размер на претендираното вземане и 4/ неизпълнение от страна на потребителя на задължението му за заплащане на реално доставените и отчетени количества вода. Посочва се, че ищцовото дружество /чиято е доказателствената тежест/ не сочи никакви доказателства, с които да установи първите две предпоставки, като същевременно изпълнението на третото условие ищецът се домогва да докаже с представените 4 бр. фактури, които са частни свидетелстващи документи, не носят подписа на ответника и отразяват изгодни за техния издател факти.

С Определение № 50/10.01.2023 г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно разрешаване на спора.

В съдебно заседание ищцовото дружество, редовно призовано, се представлява от редовно упълномощен процесуален представител юрисконсулт Нели Стоянова, която поддържа

подадената искова молба, изразява становище за доказаност на предявения иск, подробни съображения излага в писмена защита. Претендира сторените разноски, за които е представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, редовно призован, не се явява, представлява се от назначения му особен представител – адвокат Д. П., която поддържа подадения отговор, оспорва предявените искове, по същество изразява становище за неоснователност на същите.

По делото са приобщени представените от ищеца писмени документи, като същите са приети и приобщени към доказателствения материал по делото.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 1522/2021г. по описа на Районен съд – гр. Б., ищецът е подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, въз основа на което съдът е издал Заповед № 197/15.06.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по силата на която е разпоредено длъжникът А. И. Г., с ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б., ж.к. „С. Ц.“ № 26, вх. Б, ет. 1, ап. 1 да заплати на кредитора „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ЕООД, ЕИК 811047831, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А. Ч.“ № 3, представляван от Р. Н. Д. - управител, следните суми: сумата 118,86 лева (сто и осемнадесет лева и осемдесет и шест стотинки) – главница, за доставена ВиК услуга за имот, находящ се в гр. Б., ул. „В. Т.“, абонатен № 1082684, за периода 20.12.2019 г. – 25.05.2020 г., сумата 8,05 лева (осем лева и пет стотинки) – обезщетение в размер на законната лихва за периода от 05.03.2020 г. до 24.02.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.06.2021 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 25,00 лева (двадесет и пет лева) разноски по делото за заплатена държавна такса.

Заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, като с Разпореждане № 1200/12.11.2021 година съдът е приел за редовно връчено съобщението на длъжника и е указал на заявителя да предяви иск срещу длъжника А. Г. за установяване на вземането си по издадената заповед за изпълнение в едномесечен срок от съобщаването, като внесе и дължимата се държавна такса.

Видно е, че в законоустановеният едномесечен срок за предявяване на установителен иск, от връчване на съобщението по чл. 415 от ГПК на 16.11.2021г., ищецът е депозирал на 29.11.2021 г. настоящата искова молба, с която иска да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи сумите, присъдени с издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 1522/2021г. по описа на Районен съд – гр. Б..

Ето защо и въз основа на изложеното съдът намира, че предявеният иск е допустим и за ищеца е налице правен интерес от търсената защита с предявения по чл. 422 от ГПК иск.

Безспорно е, че ищцовото дружество е „ВиК оператор“ по смисъла на чл.198 „о“, ал. 1 от Закона за водите и предоставя ВиК услуги на потребителите срещу заплащане за територията на гр. Б.. По делото са представени и приети Общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на ВиК оператор „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД Б.. Представени са доказателства за публикуването на Общите условия в един централен и един местен вестник.

Приета като доказателство по делото е Справка-извлечение № 972 за дължими суми към ищцовото дружество на името на ответника А. И. Г., абонат 1082684, с адрес гр. Б., ул. „Т.“, от която се установява, че са издадени 4 броя фактури за периода от 20.12.2019 г. до 25.05.2020г. с общо дължима сума от 118,86 лв. за услуга вода и лихва в размер на 8,05 лв.

По делото са приети като доказателства описаните в справката фактури, издадени от ищцовото дружество, както следва: Фактура № 1008374160/03.02.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубичи 32.00 за времето от 20.12.2019 г. до 23.01.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 74,17 /седемдесет и четири лева и седемнадесет стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 357 дни в размер на 5,09 /пет лева и девет стотинки/ лева; Фактура № 1008404221/02.03.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубичи 2.00 за времето от 23.01.2020 г. до 24.02.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 4,70 /четири лева и седемдесет стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 329 дни в размер на 0,31/тридесет и една стотинки/ лева; Фактура № 1008498052/04.05.2020

г., съдържаща информация за отчетени кубичи 10.00 за времето от 21.03.2020 г. до 22.04.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 23,53 /двадесет и три лева и петдесет и три стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 266 дни в размер на 1,56 /един лев и петдесет и шест стотинки/ лева; Фактура № 1008563476/01.06.2020 г., съдържаща информация за отчетени кубичи 7.00 за времето от 22.04.2020 г. до 25.05.2020 г., за които се дължи сумата в размер на 16,46 /шестнадесет лева и четиридесет и шест стотинки/ лв. с ДДС, за услуга - вода и начислена лихва за 238 дни в размер на 1,09 /един лев и девет стотинки/ лева.

От страна на ищеца са представени пет заповеди, издадени от Управителя на ВиК ЕООД, с които в различни периоди от време са определяни цени за водоснабдителни и канализационни услуги.

Видно от изготвената справка за постоянен и настоящ адрес на ответника от 1996г. същия е Б., ж.к.“С. Ц.“ № 26, вх.Б, ет.1, ап.1.

Представена е покана за доброволно изпълнение от 18.12.2020г., която е изпратена от ищцовото дружество до ответника, но видно от обратната разписка е върната като непотърсена.

Видно от представената справка № 18538/06.01.2023г. от Агенция по вписванията, се установява, че ответника А. Г. е собственик на $\frac{1}{2}$ от сграда с предназначение жилищна сграда – многофамилна, с площ по документ – 118 кв.м., находяща се в Б., на ул.“В. Т.“.

На базата на така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Предявените искове с правно основание чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 410 от ГПК, във връзка с чл.288, във връзка с чл.286 от ТЗ, във връзка с чл.79 от ЗЗД, във връзка с чл.294 от ТЗ, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД., за установяване на паричното вземане са допустими, тъй като е налице правен интерес от предявяване на иска, което се доказва от приложеното ч.гр.д. № 1522/2021г. по описа на Районен съд – гр. Б., по което срещу ответника е издадена Заповед № 197/15.06.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК.

Заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, като с Разпореждане № 1200/12.11.2021 година съдът е приел за редовно връчено съобщението на длъжника и е указал на заявителя да предяви иск срещу длъжника А. Г. за установяване на вземането си по издадената заповед за изпълнение в едномесечен срок от съобщаването, като внесе и дължимата се държавна такса, като ищцовото дружество в рамките на преклузивния едномесечен срок по чл. 415, ал. 1 от ГПК, за спазването на който съдът следи служебно, съгласно т. 5а от Тълкувателно решение № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС е подал настоящата искова молба. С оглед изложеното искът е допустим.

Разгледан по същество, искът се явява неоснователен.

В тежест на ищецът е да установи при пълно и главно доказване фактът, че между страните е било сключено соченото по вид правоотношение по доставка на ВиК услуги, т.е. да установи съдържанието на същото - правата и задълженията на страните, доколкото спорното вземане се поддържа на договорно основание в ИМ, както и че е изправна страна по същото, както и че за ответната страна като потребител е възникнало задължение – изискуемо и ликвидно такова в посочения в исковата молба размер и основание, както за главницата, така и за акцесорното вземане за лихва. Ищецът следва да докаже наличие на валидни договорни отношения между страните, регулирани от ОУ, че последните са публикувани в централен и местен ежедневник, съществуването и размера на вземането си към ответника, съответно начина на отчитане на изразходено количество вода предоставено от ищеца. Ответникът следва да докаже точното изпълнение на своите задължения, както и основателността на сторените от него възражения. С оглед на направените от ответника възражения ищцовото дружество носи доказателствената тежест за установяването на твърдяните от ответника отрицателни факти –че е доставяло твърдяното количество вода.

Спорния въпрос в настоящото производство на първо място е концентриран върху това дали е налице първата от предпоставките за уважаване на разглеждания главен иск, доколкото ответникът оспорва качеството си на потребител.

Правоотношенията между страните по делото се регулират от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), Наредба № 4 от 14.09.2004 год. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, Общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите, одобрени от ДКЕВР с Решение № ОУ-09 от 11.08.2014 г.

Съгласно чл.11, ал.7 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, ВиК операторите публикуват одобрените от ДКЕВР общи условия на договорите за предоставяне на ВиК услуги най-малко в един централен и един местен ежедневник. Те влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им.

Съгласно чл. 8 от действащата Наредба № 4/ 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи, получаването на ВиК услугите се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на ВиК системите, като в конкретния случай отношенията между страните по предоставяне на ВиК услуги са уредени от одобрени от ДКЕВР общи условия. Предвид посочената нормативна уредба, сключването на индивидуален писмен договор между субектите не се изисква. Според пар. 1, ал. 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги и според чл. 3 от посочената Наредба, потребители на ВиК услуги са собствениците или притежателите на вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдени имоти, която постановка е залегнала и в чл. 2, ал. 1 точки 1 и 2 от общите условия на оператора. Тази разпоредба регламентира няколко основни групи потребители: собственици, носители на ограничено вещно право на ползване, предприятия, препродаващи непитейна вода след обработката ѝ, субекти по чл. 2 ЗРВКУ – наематели.

За да възникне задължението за заплащане на ВиК услуги, за който и да е субект, той на първо място трябва да има качеството на “потребител” на тези услуги, по смисъла на чл. 2, ал.1 ОУ за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор - Б.. По делото са представени доказателства, че ответникът е потребител на услуги, предоставени от ищеца за процесния период. От представената справка от Агенция по вписванията се установява, че А. И. Г. е собственик на имот, находящ се в гр. Б., ул. „Т.“, до който се отнася ищцовата претенция. Съдът намира обаче, че не е установено по безспорен начин ответната страна да е потребявал, било лично или чрез друг спорното количество вода и услуга.

По делото не са представени доказателства от ищеца за това, че е бил изправна страна и че е доставял твърдените услуги, които са правилно начислени и определени по размер периодично отчитане на количеството доставена вода съгласно установени правила.

Съгласно Наредба №4/14.09.2004г. и Общите условия ищецът има задължението да доставя на потребителите вода с питейно качества, съгласно изискванията на действащото законодателство и/или да отвежда и/или пречиства отпадъчни води /чл.7, т.1 от Общите условия/; да отчита показанията на средствата за измерване при условията и сроковете, определени в Общите условия и да издава фактури или други разходно-оправдателни документи, отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството /чл.7 т.6 от ОУ/.

Съгласно чл.22 от ОУ изразходваните количества питейна вода се отчитат по водомер, монтиран на водопроводното отклонение от В и К оператора и/или в имотите на потребителите. Показанията на водомерите на водопроводни отклонения се отчитат с точност до 1 куб.м. за период не по-дълъг от: 3 месеца - за потребители по чл. 3, т.1 /за питейно-битови нужди/- чл.23 ал.1 т.2 ОУ. В чл.23 от ОУ е регламентиран подробно реда и начина на отчитане на водомерите, а чл.24 ал.4 от ОУ регламентиран реда за определяне и начисляване на количеството изразходвана питейна вода в случаите на отказ на потребителя да осигури достъп на длъжностното лице до водомера, или при неосигуряване на достъп повече от една година. Съгласно чл.33 от ОУ ВиК операторът издава ежемесечни фактури при наличие на консумация и/или служебно начисляване на количества, а потребителите са длъжни да заплатят дължимите суми за ползваните ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране.

Съгласно чл. 32, ал. 4 от Наредба №4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, отчетените данни по ал. 2 и ал. 3 се установяват чрез отбелязване в карнета, заедно с датата

на отчитане на общия водомер и на индивидуалните водомери и подписа на потребителя или негов представител, освен в случаите на отчитане по електронен път.

В настоящия случай няма данни процесният водомер да е бил подменен с такъв с радиомодул и е следвало да бъде отчитан периодично с посещения на място или при неосигуряване на достъп да се начислява потребление по служебен ред – чл. 35 ал. 5 и ал. 6 от Наредбата.

Ищцовото дружество, чиято е доказателствената тежест не е установило нито количеството потребена вода в имота на ответника през процесния период /карнет/, нито начина на отчитането □ съгласно правилата, регламентирани в Общите условия, действали през процесния период и съгласно Наредбата. Според ОУ, количествата доставена вода се отчитат посредством показания на водомер, в присъствието на потребителя или негов представител, който подписва показанията. Подобна е разпоредбата на чл.32, ал.4 от Наредбата. По делото не са представени карнети за процесния период, от които да се установи дали има подпис на ответника или негов представител. Няма данни и да са изпълнени условията за служебно начислявани количества вода според броя на обитателите. Това представлява неизпълнение на задълженията на общите условия от страна на „В и К” ЕООД, тъй като правилата относно периодичността и начините на отчитане на потребената вода са приети в полза и на двете страни по договора.

Във връзка с установяването на спорното облигационно отношение ищцовото дружество е ангажирано единствено извлечение от счетоводните си книги и фактури. Във фактурите е отразено, че получател на доставките е ответникът, както и че те касаят имот гр. Б., ул. „Т.“, с индивидуален абонатен номер 1082684. Нито една от фактурите не е подписана за „получател“. Приложените към исковата молба фактури не формират база за фактическа констатация от такъв порядък. От гледна точка на гражданския процес фактурите представляват частни свидетелстващи документи, които отразяват изгодни за техния издател факти. След като те не са подписани от потребителя, доказателствената им стойност е спорна. Осчетоводяването им при ищеца също не е достатъчно за пълно установяване на факта по доставката. Вписванията в счетоводните книги следва да се анализират от съда във връзка с другите факти по делото (чл. 182 ГПК). Затова същите не се ползват със задължителна доказателствена сила, а стойността им се преценява на фона на цялата доказателствена съвкупност по делото (вж. в този смисъл Решение № 218 от 05.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 775/2010 г., III г.о.).

Представените по делото фактури и справка за доставени В и К услуги до процесния обект, са едностранно съставени документи от ищцовото дружество и не представляват доказателство за удостоверените в тях правнорелевантни обстоятелства, тъй като те също представляват частни свидетелстващи документи по смисъла на чл.180 ГПК, обективиращи изгодни за техния издател факти. В този смисъл те притежават само формална доказателствена сила за обстоятелството, че съдържа удостоверително изявление, направено от субекта, сочен като издател на фактурата, респ. на справката. Поради тези правни съображения съдът не приема за установени обстоятелствата, удостоверени в тези частни свидетелстващи документи. Представените фактури и счетоводните справки биха били годно доказателствено средство, в случай че счетоводството на ответника по отношение на удостоверените в тях стопански операции е било водено редовно съобразно разпоредбата на чл.55 ТЗ, респ. чл.182 ГПК, но в този случай, за да се приемат тези счетоводни записвания (по своето правно естество частни свидетелстващи документи, обективиращи изгодни за техния издател обстоятелства) за доказателства по делото, е необходимо обективизираните в тях факти да се подкрепят и от останалите събрани по делото доказателства. А такива не бяха събрани по делото. По делото не бяха представени четливи карнети.

Съгласно чл. 154 ГПК всяка страна следва да докаже твърденията от нея факти, като при действие на диспозитивното начало на гражданския процес, недоказването от страна на „ВиК” ЕООД на претендираното вземане налага отхвърляне на иска за главница. В случая ищецът, чиято е доказателствената тежест не стори искане за допускане и назначаване и на експертиза, като съдът намира, че в процесния случай с оглед липсата на представяне на каквито и да било други доказателства, не е задължен да допусне служебно експертиза, доколкото по този начин подпомага една от страните по делото.

С оглед изложеното, съдът намира, че ищецът не е доказал наличието на предпоставки за начисляване на количества вода, без същите да са отчитани през процесния период от време в имота, съответно не доказва за него да е доставяна и изразходвана вода или да са ползвани други ВиК услуги от ответника.

Ето защо, предявеният главен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, ведно с искането за законна лихва.

Поради неоснователността на иска за главница, неоснователен се явява и искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за акцесорното вземане за обезщетение за забава в размер на 8,05 лв., което обуславя и неговото отхвърляне.

По разноските.

Съгласно т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк.д.№ 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, вр. с чл. 415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В случая с оглед отхвърляне на исковите на ищеца не се дължат разноски както в заповедното, така и в исковото производство.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, с ЕИК: 811047831, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „А. Ч.“ № 3, представлявано от инж. М. И. П. - управител срещу А. И. Г., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „С-ц.“ № 26, вх. Б, ет.1, ап.1, икове за признаване за установено по отношение на ответника, че има задължение към „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД - Б., ЕИК 811047831, в общ размер на 126,91 лв., от които 118,86 лв. /сто и осемнадесет лева и осемдесет и шест стотинки/ - главница представляваща стойността на доставена, но неизплатена ВиК услуга за периода от 20.12.2020 г. до 25.05.2020 г. и 8,05 лв. /осем лева и пет стотинки/ - лихва за забава, дължима за периода от 08.03.2020 г. до 24.02.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК 15.06.2021г. до реалното изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед № 197/15.06.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 1522/2021 г. по описа на Районен съд Б..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Б.ския окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на връчване на препис от него до страните.

Съдия при Районен съд – Б.: _____